

JA VEDENHENKI NAUROI

Riitta
Komppa

Ja vedenhenki nauroi

Riitta Komppa

Ja vedenhenki nauroi

Runoja

Tämä on viides runokirjani.

Mistä minä tietäisin ilmestyi vuonna 2020,

En muista lähteneeni vuonna 2021,

Unen kadonnut aika vuonna 2023 ja

Jonain päivänä kävelen pitemmälle vuonna 2024.

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Riitta Komppa

Kansi ja taitto: Riitta Komppa

Kannen kuva: Pexels

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,

Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-2905-5

Sisällys

SURUUN VAIKO ILOON.....	7
AJOPUU	19
MESIANGERVO TANSSII	35
SANKARITAR	49
AVARUUSLINNUT	59
Luettelo runoista	74

SURUUN VAIKO ILOON

NAAMIOT

Kuka kaipaa rumpujen pärinää
kannustushuutoja sadasta suusta
hymnien pauhusta puhumattakaan.
Sanoit, ettet kaipaa liioin hiljaisuutta
se syntyy niin usein lannistamalla.

Aina on jäljellä syksyn väririeha
talven huurteiset puut ja
kevään vihreä viattomuus
revähtämässä täyteen kesään.

Naamiot tärähtävät, läiskähtävät, kilahtavat lattialle
ja joku ne aina korjaa pois
vaikka ketäpä totuus kiinnostaa, on niin paljon muuta.
Jonain aamuna peili kyllä paljastaa seuraavan roolin.

Huomaatko, miten tuuli vaikenee illaksi
jää katselemaan järven kuulasta pintaa ja
vesimittarien kilpapyrähtelyä
kuulee taatusti myös kirahduksen, kun
yksinäinen lokki syöksyy veteen ja
nousee ylös sätkivä särki nokassaan.

Naamiot putoilevat yhä tiheämmin
ja rumpujen pärinä jatkuu ja jatkuu
et enää tunnista suuntaa etkä sanomaa.

KAIKU, KUU JA KULKIJA

Kun väki oli muuttanut pois, talo kyyhötti vaiti ja onttona.
Ikkunat täynnä mustaa surua, mustia kyöneleitä
kuin nokisia pisaroita ruutujen molemmin puolin.

Kaiku kolusi tyhjiä huoneita, unohdettuna ypöyksin,
ei tuntenut protokollaa, äänikin ohenemassa,
sävykäs ääni muuten, ylpeyden aihe aikanaan.

Kun ulkopuolella tuuli richahti, ukkonen ärähti
tai lentokoneen ääniaallot pyyhkäisivät kattoa,
kaiku kuuliaisesti vastasi.

Kuu katsoi ikkunasta, houkutti hopeaäänellään,
mutta kaikua ei kuulunut, uusi osoite tuntematon.

Kuun laulu tavoitti kulkijan, joka kapusi isolle kivelle
kuusikon laitamilla, tervehti kohteliain elein kuuta,
istui siinä pitkin yötä, istui tihkusateessa,
märkkää ruohoa varpaiden välissä, ja kiven pinta kiils.

Hämähäkin verkossa sadat pisarat näppäilivät säikeitä,
ja puista tippuva vesi sekosi rytmissään.
Kulkija jätti jälkeensä pienen sonetin, kiveen kirjoitetun,
viereen leijui haavan lehti, syksyn punaama veritahra.

*Minut herätettiin historian lehdiltä
ja puhallettiin tähän sirpaleiseen aikaan
minä tiesin kaiken, enkä muistanut mitään
naurulokki räkäisi väärässä kohdassa,*

*kuin oraakkeli minä vuodatin tekstiä
puhuin valheet tosiksi ja todet toisiksi
ja vedenhenki nauroi, katkesi kahtia
kumpikin yhtä ymmällään
taas historia toisti itseään ja
puolitosien joukot nousivat esiin
vanavedessään vaahtopääroiskeet.*

*Ja vedenhenki nauroi on Riitta Kompan
viides runokokoelma.*

9 789528 929055